

Dzintars

1972

SATĪRAS
UN
HUMORA
ZURNĀLS,
IZHĀK
DIVAS
REIZES
MĒNESI.

Nr

22

— Kā tad jūs lēkāsi, kad man
uzdāvinās motociklu!!!

© 1972

Karalim grūti...

Savā valsti karalis allaž ir ticis izsludināts ja ne gluži par dievu vai pusdievu, tad katrā zinā par pašu pirmo starp mirstīgajiem. Un tomēr karalus apskaut diezin vai ir vērts. Sevišķi tos, kuri valdīja tajos laikos, kad hercogi, grāfi un baroni darija visu, kas ienāca prātā, bet nabaga valdniekam nebija nedz pietiekamas varas, nedz arī citu līdzekļu, lai sauktu viņus pie kārtības. Par laimi karājiem toreiz nebija jānoņemtas ar tik prozaiskām lietām kā mēneša, ceturksņa vai gada plāni un, vispār, ražošana viņiem nesagādāja galvassāpes...

Sodien tas, diemžēl, ir citādi. It īpaši, ja runā par celtniecību, kur karāļu lomā uzstājas galvenās līgumorganizācijas, bet lepnos hercogus, neatkarīgos grāfus un patvaļīgos baronus tēlo pakļautās līgumorganizācijas jeb, ka agrāk mēdza teikt, apakšuzņēmēji.

Par to, cik ļoti minēto organizāciju attiecības atgādina viduslaiku valdnieku un viņu vasaļu attiecības, bēcina neskaitāmi piemēri. Apļūkosim vienu no tiem.

... Ar Saldus PMK (pārvietojamo mehanizēto kolonu) kā apakšuzņēmējs sadarbojas Jelgavas II SPMK (specializētā pārvietojama mehānizētā kolona). Trešajā ceturksnī šai organizācijai Saldus būvlaukumos bija jāveic darbi par 70 tūkstošiem rubļu. Faktiski darbus padarīja par 15,6 tūkstošiem. Starpība tādā nepilni 55 tūkstoši. Bet šis starpības dēļ galvenā līgumorganizācija nevar laikā nodot jaunceltnes, kuru vērtība ir desmitiem reižu lielāka!

Iepazīstoties ar atsevišķiem objektiem, var redzēt vēl daudz brēcošakas ainas. Lūk, astoņdesmit piecu dzīvokļu nams, ko paredzēts nodot ekspluatācijā līdz pirmajam janvārim. Vai šis termiņš tiks ievērots? Jāsaubās. Jo līdz trešā ceturksņa beigām jelgavnieki vēl nebija ierīkojuši sanitāros mezglus, ielikušī grīdas un durvis, iebūvējuši sienu skapišus.

Noteiktajā laikā, t. i. trešajā ceturksnī, neizdevās pabeigt Saldus rajona centrālās slimnīcas virtuves bloka būvi. Tur II SPMK laudis nebija izpildījuši darbus tikai par kādu tūkstošu rubļu. Bet šis sākums izjauca saldeniekiem visu grafiku!

Līdzīga situācija izveidojusies arī tās pašas slimnīcas saimnieciskajā korpusā. Te jelgavnieki bija atstājuši nepadarītus darbus par 4,4 tūkstošiem rubļu. Un tieši šis asti-

tes dēļ galvenā līgumorganizācija nevarēja nodot visu objektu.

Jaunajai skaitļošanas stacijai ēkai Saldū jābūt gatavai šā gada pēdējā ceturksnī. Vai ēka noteiktajā laikā būs gatava — to šobrīd, šķiet, iespējams izziņēt tikai kafijas biezumos, jo, ej nu sazinā, kad apakšuzņēmējam labpatiks likvidēt šajā objektā atstāto astīti; citiem vārdiem — paveikt darbus, kuru izmaksa nepārsniedz 2 tūkstošus rubļu...

Līdzīgu faktus varētu uzskaitīt vēl un vēl. Bet kam to darīt, ja no sacītā vien jau izriet pārliecinoši secinājumi?

Patiesi — tūkstošus te, pāris tūkstošu tur nespēj kaut cik nopietni ietekmēt celtniecības organizācijas plāna izpildi naudas izteiksmē. Un tieši šī iemesla dēļ Jelgavas II SPMK acimredzot nav ieinteresēta kēpāties ar minētajiem sākumiem. Tās vadītāji, gluži dabiski, dod priekšroku izdevīgākiem darbiem; tādiem, kas vieglāk paveicami un īsā laikā jūtami kāpina plāna izpildes procentus.

No savas hercogistes vai grāfistes šaurā interešu viedokļa viņi rīkojas neapšaubāmi pareizi. Taču tikpat neapšaubāmi, ka valsts intereses no tādas rīcības stipri cieš. Un, lūk, nabaga karalis, kas šinī gadījumā pārstāv valsti, ir būtība bezspējīgs. Viņam, kā jau teikts, nav nedz varas, nedz arī citu līdzekļu, lai sauktu pie kārtības neapzinīgos vasaļus.

No vēstures mums ir zināms: jo vājāks bija karalis, jo nekaunīgāki kļuva hercogi, grāfi un baroni. Vini ne tikai ignorēja valsts intereses, nodarot lai arvien lielākus zaudējumus, bet arī atklāti izrādīja karalim savu necieņu. Uz aicinājumiem ierasties galmā, lai vestu lietišķas sarunas, viņi vai nu vispār neatbildēja, vai arī (kā to ceturtajā, astoņpadsmitajā un divdesmit sestajā septembrī darija Jelgavas II SPMK priekšnieki) solījās atbraukt un tūdaļ ar vieglu sirdi šos solījumus aizmirsā.

Laimīgā kārtā vēstures mācības ar šīm bēdīgajām atziņām tomēr neaprobežojas. Tās dod itin iedarbīgu recepti, kā tikt galā ar dzimtkungu palvaļi... Vai nav pienācis laiks izmantot šo recepti, ieskaitot visas tani ietilpstošās sankcijas, lai normalizētu arī attiecības starp galvenajam līgumorganizācijām un to partnerēm?

A. LOKS

Sveicināts, «Dadzīt»!

Mūsu dzīvokļi, kas atrodas Kuldīgā, Gvardes ielā 23, 23.-a un 27, ir pievienoti fabrikas «Vulkans» mazbērnu novietnes (Gvardes ielā 31) ūdens sūkņim.

Lai gan par ūdens piegādi maksājam tikpat, cik maksā tie, kuru dzīvokļi pieslēgti pilsētas ūdensvadam, proti — 20 kapeikas mēnesī no katā cilvēka, ūdeni nesāņemam jau kopš augusta, jo esot plisusi kāda apakšzemes caurule un «Vulkānam» neesot speciālistu, kas to varētu salabot.

Tāpēc, «Dadzīt», esi tik labs un palidzi fabrikai sameklēt kvalificētu santehniķi. Par tādu pakalpojumu visi būtu Tev ļoti pateicīgi.

Gvardes ielas 23. un 23.-a nama ierīkie
BUŠMANE, LAIKOVSKA, VASIČUKS u. c.

Cien. «Dadzi»!

Š. g. 11. augustā nodevu Latvijas Televīzijas uzlverošā tīkla radio, televizoru un magnetofonu darbnīcā Fr. Engelsa ielā 10 labošanai magnetofonu «Dnepr-11» (pieņemšanas kvīts Nr. 174107). Man paziņoja, ka tas būšot gatavs 17. augustā.

18. augustā magnetofonu neviens vēl nebija aizlīcis. Lika atnākt 22. augustā.

Aizgāju 23. augustā, 24. augustā un 25. augustā. Pasūlījums joprojām nebija izpildīts. Bet 28. augustā nu gan viss būšot kārtībā.

28. augustā pulksten 14.50 piezvanīju. Pēc garas runāšanas meistars Puziņš man paziņoja, ka rītvakar, t. i., 29. augustā, varot nākt pakal.

Aizgāju 30. augustā. Pieņēmējs-izsniedzējs man svētī apsoliņa, ka 3. septembrī, svētdien, magnetofons būšot gatavs.

Ierados 7. septembrī. Man deva iespēju pa iekšējo telefonu sarunāties ar meistaru, kurš lūdz ierasties 9. septembrī pulksten 15.30.

Norunātajā laikā biju klāt. Bet magnetofona nebija. 11. septembrī zvanīju pa telefonu (numurs 71857). Teica, lai pienākot rīt.

16. septembrī beidzot laimīgi saņēmu magnetofonu. Vai nevarētu ar Tavu starpniecību, «Dadzīt», paveikt mīlu jo mīlu paldies visam darbnīcas kolektīvam par pašāizliedzīgajām pūlēm?

L. BINDARS, Rīgā

Miļo «Dadzīt»!

Atbrauc, lūdzu, uz mūsu 203. bērnudārzu un parunā ar tiem onkuļiem, kas mūs pēdējā laikā saukuši apciemot. Audzinātāja jau runāja, bet onkuļi viņu neklausā.

Onkuļiem, liekas, nenāk miegs. Tāpēc, tiklīdz atver veikalus, viņi sapērk tur miega zāles un, ejot mājās, tās zāles izdzer mūsu dārza verandā. Droši vien grib, lai ātrāk uznāk miegziņš. Nezinu, vai zālītes ir par stiprām, vai paši onkuļi ir par vājiem, bet, izdzeruši tās miega zāles, viņi tūlīt verandā aizmieg.

Tad nu, mīļo «Dadzīt», atbrauc, lūdzu, pie mums un uzmodini tos onkuļus! Cilvēki viņi krac tik skaļi, ka mēs dienvidū, kad mums ir klusa stunda, nevaram iemigt.

11.ĀNA, 203. bērnudārza audzēkne

— ES, DÉLIŅ, ATNĀCU PĒC MAIZĪTES!
— LABI, IEDOD NAUDIŅU, ES TEV MAIZĪTI ATNEŠĪSU.

M. Ramane

ES JŪSU VIETĀ...

— Vai jūs nebūtu tik laipna un nepateiktu, kur atrodas Doma koncertzāle?

— Doma koncertzāle?

— Jā, Doma koncertzāle.

— Tā pati?

— Tā pati.

— Tā, kurā ir ērģeles?

— Jā, kurā ir ērģeles.

— Vienu mirklīti... Es jūsu vietā ietu pa šo ielu divus, nē, nav pareizi, trīs kvartālus, pagriezto pa labi, aizietu līdz ielu krustojumam, tur mazliet pa kreisi ir stacija... Tai blakus, pavisam blakus...

— Lūdzu, piedodiet, jūs lai kam neesat mani sapratuši... Es meklēju nevis staciju, bet gan Doma koncertzāli.

— Es jūsu vietā noklausītos līdz galam... Pa labi no stacijas atrodas izziņu birojs.

— Izziņu birojs?!

— Nekā nesaprotu. Jūs taču nupat gribējāt uzzināt, kur atrodas Doma koncertzāle.

— Jā gan.

— Un kā jūs domājat, kas pastāstīs jums to precīzāk — es vai cilvēks, kurš pilsētu pazīst kā savus piecus pirkstus?

— Zināt, cienījamā, es jūsu vietā nestāstītu visādas blēņas iebraucējam, kuram jau tāpat laika maz.

— Piedodiet, bet es nesaprotu, par ko jūs dusmojaties. Par ko?

— Es jūsu vietā nesāktu iztaujāt, par ko dusmojos, bet gluži vienkārši parādītu ceļu.

— Bet es jūsu vietā nejaudātu ceļu cilvēkam, kas pats pirmo reizi ieradies šajā pilsētā.

C. MELAMEDS

BU MERANGS

Ieraudzījis mani, Dimdiņš pasmaidīja kā veca meita, kas beidzot dabūjusi grūntigu nēmēju.

— Nu sveiks, bērnības draugs! Esi kļuvis jaunāks un tā kā smukāks. Laikam piekrišana pie sievietēm, ko? — Viņš tik sparīgi kratīja manu roku, ka uz deguna viņam sāka lēkāt brilles un salmu cepure draudēja nošļukt no plīkš pakauša.

Ar pūlēm atsavināju savu krietni saspiesto roku. Atrodies bērnības draugs! Vēl pirms pusgada satiekoties, nemaz negribēja mani pazīt. Blenza tik aizdomīgi, it kā es būtu kāds alu lācis. «Trakoti steidzot. Esmu iecelts par sakņu bāzes grāmatvedi.» viņš toreiz taisnojās.

Tā bija pirms pusgada. Bet nu viņš gandrīz vai kusa aiz laipnības un, šķiet, pat gatavojās mani apkāmp:

— Kāds prieks, kāda laime! Tu taču vienmēr esi bijis mans vislabākais draugs!

Es strauji pagriezos un steidzot prom. Bet pēc pāris soļiem Dimdiņš atkal bija man blakus:

— Tik pieklājīgu cilvēku neesmu ilgi satīcis!

Un tad es izdomāju velnišķīgu plānu. Skaidri zinādamas, ka viņš ir zemeslodes skopākais cilvēks, tiešā ceļā devos uz vislepnāko restorānu. Tagad noteikti būšu glābts no viņa siekalotajām laipnībām. Bet kas to deva! Dimdiņš nāca līdzī. Garderobē pat palīdzēja man novilkt meteli.

— Vai, kā gribējās iedzert kādu glāzīti!

Kad apsēdāmies pustukšajā zālē, Dimdiņš tulīt paplaušķināja, un apkalpotāja bija klāt.

— Pudeli konjaka un kaut ko garšīgu uzko-

dat! — viņš sacīja un piemiedza kreiso aci.

Aizsmēķējis cigareti, Dimdiņš atkal ierunājās:

— Cik patikami ar tevi pasēdēt! Tu taču esi zelta cilvēks!

Pēc trešās glāzītes es nenocietos:

— Saki, kas tev isti par vajadzību?

— Nekādas. — Dimdiņš apburoši smaidīja. — Gribēju tikai patērēt ar savu dārgo bērnības draugu.

Pēc sestās glāzītes es tomēr nelikos mierā:

— Saki skaidri un gaiši! Esmu principiāls cilvēks un šādas izdarības...

Nu tiešām nekā sevišķa! — Dimdiņš paskatījās rokas pulksteni. — Man bija pusotras stundas brīva laika. To vēlējies pavadīt patīkamā sabiedrībā. Un tad uz ielas ieraudzīju tevi. Bet tagad gan jāsteidzas. Tu taču būsi dzirdējis, ka esmu iecelts par bāzes vecāko grāmatvedi.

Aizmirsis samaksāt rēķinu, viņš aizdrāzās kā vējš.

Tatad visu ziņošais Dimdiņš tomēr nebija zinājis, ka ar rītdienu esmu iecelts par šīs bāzes direktoru...

E. ZIEMELIS

VALDIS SKUDRA

Atziņas ceļš

Zēns noskūpstīja mēsteņi.
Tad viņa teica: «Ah tu...»
Un koka mizā līkāja
Ar nazi viņš šo laktu.

Pēc kāzām abi veikalā
Pērk istu ošu skapi,
Bet vēlāk mājās konstatē —
Tas kopā turas knapi.

Nāk vedējītēvs kā lietpratējs
Un meklē, kur tas āķis.
Ir akrāves pirmā labuma,
Bet koka būs bijis brāķis.

Jā, kamēr jūras skatistāķis
Tiem auga īk pēc glāsta,
Dažs lietaskoks ir panīcis,
Kam bīlē miza drāzļa.

Lūk, tādēļ mežā skūpstīties
Ja grib tā isti droši,
Tad iepriekš vajag noskaidrot,
Vai blakus neaug oši.

BEZ VĀRDIEM.

E. Kungs

PA VISU REPUBLIKU...

Ednīcas «Omlēte» šefpavars Maigonis Šķiņķis tusnīdams un pukodamies devās uz veļas noliktavu.

— Tie skuķi pagalam izlaidušies... Nevīzo paši sev ķitelīšus apmainīt! Labi vēl, ka dakteriene tikai pa piecītīm nostrāpēja...

— Mijā stundiņai Runā ar, vai zini, kā nupat piedzimis. Kur ta lai es tīros ķitelus rauju! Re, — te tā manta stāv... — Nolikavas pārziņe Jūles tante pamāja uz galdausos ievistām pautām. — Otru tādu kaudzi Fredis nez cik dienas jau vizina apkārt pa visu republiku...

— Ūja! Kāpēc tad vizina? — Šefs bija nesaprašānā. — Tik lielā pilsētā kā Rīga nevar izmazgāt tādu nieku?...

— Rīgā! — Jūle atcirta. — Te jau pašus rīdziniekus nespēj apmazgāt... Cik ta mums te vešūzu ir?...

— Bet agrāk, liekas, uz Bausku veda. — Šķiņķis kaut ko atcerējās.

— Agrāk, agrāk... Ar Bausku mums nu ir cauri. Tur tagad «Daugava» mazgā, pielaužuši. Un «Tallinu» arī no Bauskas ārā nedabūt.

— Nu tad vajag pameklēt citur... — Maigonis piebilda.

— Meklē jau, visi meklē... «Luna», piemēram, jau līdz Rēzeknei tikusi.

— Vai tāda braukāšana neiznāk dārgāk nekā pati mazgāšana? — šefs, praktisks cilvēks būdams, painteresējās.

— Fakts, ka iznāk! Bet neviens tak nemaksā no savas kabatas... Un katrs ir laimīgs, ja vismaz kaut kur netiro vešu var iegūst. Ārē, trīsdesmit septiņā ednīca brauc pat uz Viļaku...

— Mijā... — šefs novilkā un jau grāsiņās doties uz vir-

tuvi. Bet šajā mirklī noliktavā iedrāsās Fredis.

— Negals! — viņš iesaucās, kāpdams pār sliekšni. — Vakar biju Valkā. Pa tukšo! Šodien bija jābrauc uz Valmieru, bet tur atkal caurules aizsērējušas... Tagad direktors zvanās ar igauņiem... Taisni neērti — pašu mājās veļu nevar izmazgāt!

— Ak šitā... — Jūles tante sparīgi savicināja rokas. — Būs man jāiet kādā mierīgākā septī! Kaut vai uz dzelzceļa restorāniem — tie pa slīdēm uz Daugavpili savu vešņu aizripina...

Bet šefam uznāca dusmas.

— Teikšu sievām, lai vāc visu veļu mājās un tur mazgā — taču būs kāda jēga!

Un te Fredim piepeši iesāvās prātā, ka drīz būs trīs gadi, kopš Rīgas pilsētas Sadzīves pakalpojumu pārvaldei uzlikts par pienākumu veļas mazgāšanas cehu, kas atrodas Daugavpils ielā, nodot tirdzniecības un sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu rīcībā. Diemžēl šo cehu vēl arvien rekonstruē. Tirdzniecības pārvaldē domā, ka tas sāks darboties šoziem. Sadzīves pakalpojumu pārvaldē spriež, ka nākamru-

den... — Jā, kam tu, cilvēks, teiksi, kam sūdziesies? — Jūles tante noputās. — Mans skuķis izauga un pie vira izgāja, kamēr par to vešošanas lādējas katrā veikālā, katrā ednīcā... Tāpat jau apspriež arī trestos un pārvaldēs... Ja visu runāšanai izlieto enerģiju liktu lietā, tad gan varētu uzcelt ne vienu vien vešūzi... Kur ņemtu materiālus? Tos nopirktu par naudiņu, kas iztērēta, vadādot vešu pa visu republiku...

B. BRITA

— LAI PILSĒTAS ASFALTS NEAIZVILINĀTU MŪSU CIEMA JAUNIEŠUS!

G. Vīndedzis

STARP CITU

— Kāpēc māksla vairs neprasa upurusi
— Tāpēc, ka visi jau krituši par upuriem modei.

Par spīti lielajam spriegumam laulāto draugu attiecībās, elektroenerģiju no tā iegūt nevar.

Savus jaunrades plānus režisors visērtīgāk slēpa no galvenā grāmatveža.

Tie, kas, labu darbu darīdami, cer uz atbildību, noteikti to nav pelnījuši.

Vākus disertācijai izrakstīja no noliktavas, visu pārējo — no kolēģu darbiem.

Dažkārt laudis šķiras tikai tāpēc, ka nevēlas atpalikt no kaimiņiem.

M. ČĀLIS

KAUT KAS ZIRDZISKS

Līdzko piemin zirgus, republikāniskās apvienības «Latvijas lauksaimniecības tehnika» un tās nodaļu darbinieki kļūst nervozi. Zirgu pakavi acimredzot vairs nenes laimi ne zirgiem, ne arī to saimniekiem. Izrādās, ka republikā ir vairāk zirgu nekā apvienības noliktavās pakavnaugli!

Ja runa būtu par tranzistoriem, dīzeļvilcieniem vai pat — radioaktīvajiem izotopiem, sagādes jautājumu varētu atrisināt. Bet tik vecmodīgas lietas kā pakavnaglas mūsu republikā neražo, un kur tās ņemt, — nav zināms.

Tiesa, saskaņā ar pastāvošajām instrukcijām «Latvijas lauksaimniecības tehnikai» jāapgādā ar aizjūgu piederumiem, pakaviem, pakavu naglām un radzēm padomju saimniecības. Bet ne Valsts plāna, ne Latvijas PSR Ministru Padomes Galvenās materiāli tehniskās apgādes pārvaldes

nomenklatūrā no pakavu naglām nav ne minas...

Lai zirdziņi nekļūtu pavisam stīvi un klibi, «Latvijas lauksaimniecības tehnikas» tirdzniecības pārvaldes sagādnieki braukā pa pasauli, meklējami pakavnaglu piegādātājus un ražotājus. Bēriņiem zēli bubiņot, atklājies, ka 1972. gadā kaimiņrepublikās sagrabinātas tikai pusotras tonnas vērtīgo kalumu, kaut gan vajag divdesmit sešas! Un arī 1973. gadā stāvoklis diez vai hūs daudz labāks.

Tādējādi vērums gan tiešā, gan pārnestā nozīmē nekust no vietas. Padomju saimniecību vadītāji sūta trauksmes signālus «Latvijas lauksaimniecības tehnikas» rajonu nodaļām, lauksaimniecības pārvaldēm un pat ministrijai. Bet zirdziņi zviedz kā zvieguši...

H. ULDVARS

LABIEKĀRTOŠANA PRINCIPĀ

Kad 1969. gadā nodeva ekspluatācijā Valmieras Stikla šķiedras rūpnīcas kopmītnes ēku Revolūcijas ielā 20.-ā, pilsētas Izpildu komitejas darbinieki vispirms atviegloti uzelpoja, bet tūlīt pēc tam atkal sagrumbāja pieres:

— Tā nu vajadzētu padomāt par apkārtnes teritorijas labiekārtošanu. Vai rūpnīcas administrācija to atcerēsies? Vai mācēs atraist kopmītnē dzīvojošo strādnieku iniciatīvu?

Taču bažas izrādījās veltīgas. Tiklīdz kopmītnes istabās ieskanējās jautrās meiteņu balsis, sāka skanēt arī telefons Izpildu komitejas telpās.

— Apkārt kopmītnē mēs ierīkosim zaļo zonu! Fasādes pusē iestādīsim puķes! Aizmugures pusē uzbūvēsim sporta laukumus! — Jaunās iemītnieces izteica konkrētus priekšlikumus.

Varbūt, ja rūpnīcas administrācija domātu tāpat, viss beigtos labi. Izteiktušas pirmos priekšlikumus, meiteņenes iestādītu pāris kociņu, uzrakstu dažas puku dobes un iekārtotu vienu volejbola laukumu. Par nelaimi administrācijas darbiniekiem fantāzija izrādījās daudz bagātāka.

Bet ko dara cilvēki, kas apveltīti ar bagātu fantāziju? Viņi darbojas. Un Stikla šķiedras rūpnīcas vadītāji sāka darboties!

Mūsu rīcībā gan nav ieprotolētu faktu, kas precīzi rādītu, kā tieši notika šī darbība. Bet vai tad mazums projektu var rasties čaklu cilvēku galvā? Cik uztīti! Piemēram, kāpēc jāiekārto volejbola laukums? Volejbola laukumu var iekārtot kurš katrs. Bet kā būtu, ja pamēģinātu uzbūvēt veselu sporta pilsētiņu: vingrotājam, tenisistēm, volejbolistēm, futbolistēm? ...

Un kur teikts, ka pie kopmītnēm noteikti jāstāda flokši vai klingerītes? Var taču iestādīt rododendrus! (Ir taču dzirdēts par tādiem augiem!) Tikai sākumā jāizstudē, kas tie tādi ir, kur tos var dabūt un kādos apstākļos tie aug.

Un kāpēc zeme ap kopmītni vispār jānolidzina un jāuzkopj? Smilšu kalni un ūdens bedres veido daudz eksotiskāku ainavu! Varbūt tad vasaras brīvlaikā strādniekiem nemaz nevajadzēs braukt uz Kaukāzu?

Kopš radies pirmais labiekārtošanas projekts, aizritējuši veseli četri gadi! Cilvēki ar mazāku fantāziju jau sen būtu nēmuši rokās lāpstas un grābekļus. Valmieras Stikla šķiedras rūpnīcas darbinieki nav tādi. Viņi, spēkus nežēlodami, visu laiku cīnās par kopmītnes teritorijas labiekārtošanu. Un nevis kaut kā, bet principā!

J. PODS

G. NIŠNIANDIŽE

LABU NAKTI!

Gulamistaba, kuru apgaismo nakts-lampīna. Gultā gul' Niko. Atskan spalgs telefona zvans. Niko, zobus griezdams, paceļ klausuli.

GIZO: Halo, Niko! Ko tu dari?

NIKO: Ko gan šai laikā var darīt? Kā vienmēr — pūšu tauri. Vai tad dzirdēt nevar?

GIZO: Dusmojies? Bet vai tu mani pazini?

NIKO: Protams.

GIZO: Nu, kas es esmu?

NIKO: Suns tu esi.

GIZO: Kāpēc tu tā runā?

NIKO: Tāpēc ka pašlaik neguļ' tikai suņi. Cik pulkstenis?

GIZO: Pus četri. Ha-ha! Tomēr atcerējies mani! Mēs ar tevi aizpērn kopā Gagros atpūtāties.

NIKO: Kaut ko atminos. Bet kāpēc tu piezvanīji tieši tagad? Vai kaut kas noticis?

GIZO: Nekas nav noticis. Tāpat vien piezvanīju. Kas tev jauns?

NIKO: Nekas. Bet tev? Varbūt vajadzīga mana palīdzība?

GIZO: Briesmīgi man vajadzīga tava palīdzība! Kas ir, tu negribi ar mani runāt? Steidzies kaut kur!

NIKO: Nē, es nekur nesteidzos. No kurienes tu man zvanī?

GIZO: No ielas, no automāta. Ar mokām sadabūju caur izziņu biroju tavu numuru.

NIKO: Vai tev labāk nebūtu iet mājās?

GIZO: Joko, vai? Lietus gāz kā no spaiņai!

— APNICIS TAS MOZĪGAIS «KU-KŪ». GRIBU «KIKE-RIKŪ»!

I. Melgailis

— ES JUMS AR FAKTIEM PIERĀDĪŠU, KA IEKŠĒJO REZERVJU MUMS NEMAZ NEVAR BŪT!

V. Zaķis

Tenkotājs vienmēr strādā uz sabiedriskiem pamatiem.

Regus parādīt var arī glezmeis.

Kāda netaisnība: viņš atstāja pēdas pēcnācējiem, bet tās iznīdīja laikabiedri.

Labāk domāt ar vienu — savu — galvu nekā ar divām svešām.

— Tu man vairs neesi pāris, — kreisais zābaks pateica labajam, kas bija ātrāk novel-

E. KAĻADENKA

TAUPIET ZOBUS!

Gribu jau pašā sākumā brīdināt, ka runa nebūs par zemas kvalitātes zobu pastu, bet gan par postu, ko nodara alkoholiisms.

Mūsu uzņēmumā bija viens iemētējs, pēc iesaukas Zakusjančiks. Viņš milēja iedzert, bet iedzēris dziedāja dziesminas: par meldriem, šmaugiem pilādžiem un citiem lokaniem augiem. Kamēr viņš to darīja mājās, nevienš Zakusjančikam nepievērsa uzmanību. Taču pēc kāda laika Zakusjančikam sajuka grafiks; viņš, tāpat kā agrāk, piedzēras mājās, bet dziedāt nez kāpēc nāca uz rūpnīcu. Pusi maiņas viirs dziedāja par meldriem, kas nakts tumsā šalkuši, bet otru pusi vajāja meistaru, prasīdams, lai algu viņam aprēķina par pilnu darba dienu.

Galū galā meistaram tāda mākslinieciskā pašdarbība apnika, un viņš aizgāja uz vietējo komiteju.

— Sitais slimests un plēģurs jāizmet no darba!

— Zakusjančiks plēģurs? — vietējā komitejā negribēja ticēt.

— Abet nu briesmīgi! — meistars apstiprināja.

— Ai! — vietējā komitejā ievaidējās. — Vai, vai! Cilvēks nelaimē! Jāglāb nabadzīņš! Jāsniedz palīdzība!

Un uzņēmuma aktīvs ar vietējo komiteju priekšgalā devās glābt Zakusjančiku.

Tā kā alkoholiķis ir cilvēks ar trauslu nervu sistēmu, vietējās komitejas vīri sprieda, ka viņu nedrīkst glābt pēkšņi, uzreiz. Tas jādara pakāpeniski. Tāpēc nolēma sākt ar nelielu antialkoholisku vitrīnu, ko cehā pēc nedēļas arī iekār-

toja. Vēl pēc pāris dienām trim pašiem spēcīgākajiem aktivistiem izdevās Zakusjančiku aizvest pie vitrīnas. Taču Zakusjančiks i netaisījās bijīgi lasīt rindas par alkoholiisma kaitīgumu, kā to bija iedomājies vietējā komiteja. Viņš spītīgi grābstījās ap plakātu, kur bija ļoti skaisti uzzīmēta liela pudele ar zaļu etiķeti, un kļūstēja:

— Korķējiet vaļā! Tūlīt, uz v-vietas!

Vitrīna bija jānņem. Aktīvs vienbalsīgi atzina, ka tas bijis gan ļoti smags, taču ne visai iedarbīgs solis Zakusjančika glābsšanai. Vēl jo vairāk tāpēc, ka drīz vien Zakusjančiks sāka dzert, tā sacīt, neatraujoties no darba. Tāpēc nolēma viņu ietekmēt smalkāk — ar kvalificēta lektora dzīvo vārdu.

Un tā norunātajā dienā vai, pareizāk, vakarā — Zakusjančikam vispirms parakstīja norikojuma zīmi par virsstundu darbu, bet pēc tam pierunāja klubā noklausīties lekciju par alkohola kaitīgumu un noskaidroties tematam atbilstošu filmu «Limonādes Džoz».

Jaunais pasākums uz plenci iedarbojās tik spēcīgi, ka viņš jau lekcijas vidū trīsreiz iesaucās: «Ak, kāds es muļķis!» Bet pēc lekcijas un filmas publiski paziņoja, ka turpmāk šnabi vairs mutē nenemšot. Nu aktivisti, protams, Zakusjančiku uzurāja, bet sevi apsveica ar pirmo uzvaru.

Taču jau nākamajā dienā viņš atkal ieradās darbā piedzēries, pusi maiņas, kā parasti, dziedāja, bet pēc tam vajāja ceha priekšnieku, brēkdams, ka viņam pienākoties aug-

stāka kategorija un lielāka alga, jo viņš, rau, vakar lekciju klausījies un svinīgu solījumu devis. Vietējā komiteja nevarēja saprast šādas prasības loģiku, kamēr Zakusjančiks populāri neizskaidroja, ka kvalificēta lektora ietekmē viņš atteicies tikai no veselībai kaitīgās žlorgas un pārgājis uz konjakiem, kuri, kā zināms, maksa dārgāk par prasto šnabi.

— Gadā man lielo rubli! — viņš neatlaidīgi mācās virsū ceha priekšniekam.

— Tā nu ir nekaunība! — priekšnieks aiz sašutuma lēca vai gaisā. — Padzīt viņu no darba, un beigta balles!

— Tas jau tā būtu, bet ko teiks cilvēki? — citi iebilda. — Teiks, ka mēs neesam pratuši radīt apstākļus, lai palīdzētu un glabtu...

Soreiz nolēma piešķirt Zakusjančikam ārpus kārtas atvaļinājumu un bezmaksas ceļazīmi uz sanatoriju.

— Paši atpūtiesimies, — vietējās komitejas priekšsēdētājs teica, — un arī uz viņu vides maiņa atstās labvēlīgu iespaidu.

Tā sākās kārtējais pasākums, kas beidzās ar fantastiskiem panakumiem.

Ieradies sanatorijā, Zakusjančiks jau pirmajā rītā iepēma pamatīgu glāzi konjaka, virsū uzdzēra pudeli stiprinātā vina un, kā vienmēr, sajuta lielu vēlēšanos uzziedāt par lokaniem augiem. Tā kā viņš bija radis dziedāt plašai auditorijai, bet cehs bija tālu, Zakusjančiks nolēma doties uz sanatorijas peldvietu — tur lauzu vienmēr gana. Līdz peldvietai bija puskilometrs ko iet. Ceļa

vienā pusē pletās mežs, bet otra — ziedoša plava. Taču tālāk par pusceļu Zakusjančiks netika — kājas nez kā sametās, un viņš izstiepās visā garuma netālu no kolhoza govīm un zirgiem, kas mierīgi plūca zālī. Izstiepās, pagulēja, tad apskatījās visapkārt un, ieraudzījis šādu tādu dzīvu radību, uzvilka dziesmiņu par meldriem. Taču kolhoza govīm un zirgiem priekšnesums nez kāpēc nepatika, viss bars steidzīgi aizvācās tālāk. Tik nicinošu attieksmi pret savu talantu Zakusjančiks nevarēja piedot. Viņš sāka dzities pakal tuvakajai ķēvei un, tā kā lopinš bija sapīts, galu galā to notvēra.

— Kur purnu griez? Tautas dailradi apsmāde? — Zakusjančiks kļiedza un spēcīgi parāva ķēvi aiz astes.

Tagad apvainojās lopinš. Viņš neblaustījās, nelamājās, tikai pacēla labo pakaklāju un iebēlza Zakusjančikam pa gimi.

Tā isti Zakusjančiks atjēdzās tikai nākamajā rītā. Atjēdzās un sajuta, ka viņam ne visai gribas dzert, jo nebija ar ko uzkost. Nebija vairs zobu, ar ko kramšķināt iemijoto skābo gurķīti. Viņam negribējās dzert arī otrā, trešā un pat ceturta dienā...

Pēc trim dienām, izrāvusi Zakusjančikam pēdējo aplauzto zobu, daktere teica:

— Nu, rau, mēs esam pie finiša. Jums visiem dzīves gadījumiem vēl ir palikuši astoņi zobi. Sargājiet tos un negrūdiet priekšā, kam pagādās.

Kopš tā brīža Zakusjančiks vairs nedzer. Neko grādīgu ne mutē nenem. Taupa zobus.

— NU GAN ESI APKRĀVĪES!
— KAMĒR TELEVIZORU IZREMONTĒS, ŠO TO PAGŪSU IZLASĪT.

M. Gurlo

— Ar divi.

TU UZRĪTA

H. ULTVARS

Lasītāji smejas

SMALKS MĀJIENS

POLIGLOTS

KAUT KAS ZIRDZISKS

Līdzko piemin zirgus, republikāniskās apvienības «Latvijas lauksaimniecības tehnika» un tās nodaļu darbinieki kļūst nervozi. Zirgu pakavi acimredzot vairs nenes laimi ne zirgiem, ne arī to saimniekiem. Izrādās, ka republikā ir vairāk zirgu nekā apvienības noliktavās pakavnaglu!

Ja runa būtu par tranzistoriem, dizelvilcieniem vai pat — radioaktīvajiem izotopiem, sagādes jautājumu varētu atrisināt. Bet tik vecmodīgas lietas kā pakavnaglas mūsu republikā neražo, un kur tās ņemt, — nav zināms.

Tiesa, saskaņā ar pastāvošajām instrukcijām «Latvijas lauksaimniecības tehnikai» jāapgāda ar aizjūgu piederumiem, pakaviem, pakavu naglām un radzēm padomju saimniecības. Bet ne Valsts plāna, ne Latvijas PSR Ministru Padomes Galvenās

nomenklatūra no pakavu naglām nav ne minas...

Lai zirdziņi neklātu pavisam stīvi un klibi, «Latvijas lauksaimniecības tehnikas» tirdzniecības pārvaldes sagādnieki braukā pa pasauli, meklējami pakavnaglu piegādātājus un ražotājus. Bēriem žēli būtu, atklājies, ka 1972. gadā kaimiņrepublikās sagrabinātas tikai pusotras tonnas vērtīgo kalamu, kaut gan vajag divdesmit sešas! Un arī 1973. gadā stāvoklis diez vai būs daudz labāks.

Tādējādi vezums gan tiešā, gan pārnēstā nozīmē nekust no vietas. Padomju saimniecību vadītāji sūta trauksmes signālus «Latvijas lauksaimniecības tehnikas» rajonu nodaļām, lauksaimniecības pārvaldēm un pat ministrijai. Bet zirdziņi zviēdz kā zvieguši...

DAKŠINA

— Vai veselu pusgadu mocījāties, tomēr beigās izgudrojām. Škaista, vienkārša un arī rūpnīcai izdevīga... — Levons Misteika sacīja un savērnnieciski pamārkštināja ar aci — Tuli es jums šo brīnumu parādīšu.

Tāpat kā mēs visi, arī Latvija bēta atbraucis uz asprīdi, plašu pētīšas pretu rakstānes jau-tājums.

Un tagad, pēc apspriestas pārvaldības darbu, mēs
sēdējām vienmērīgas restorānā.

— Ru epom uz tridesetih povelj Radi
su preću paragonu Slogom Njema. — to je
Mikola Šestakova, parolava no Podlasku

— interesanti ko kurt iz ovedu. — Avdejs
Krasnina, poručik na Krasnojarsk pograničja.

— Kuz amozhite tseba tes palikulas? — Levous
ruch, takshidomoe po porteli. — Ta Akze-

Paklausyti sapnų ir patelių pasakojimų.
Sausas žuvis pakeičia už gėlių puokštę po vieną

— Mūsu vienotības ridojums. — Mēs šķīstam
kopā vienā — patsmiekam, kāds mums ir
sūtārs! Tādi kā bronzi. Un viss ar visu

— Zinējums. — Avīdys tā savadi nomutim-
naja un lehasa roku kabala

— Kruniti — Atikola prekita un ari saka
kaut be mokiet

Per brīdi uz gaisa iemirdzējās tādas pašas deķiņas kā Lēvmanam Mateļkam. Tās vilka arī no pūtīšiem un kaķatām, un krāso kaudzītē uz paklāta gan pārtāvis no Pustankas Nikolai Sastakova, gan Avdejs Kriņičins, kurš bija atbūris no Kamenkas.

Oficiante belām acīm paskatījās uz mūsu dak-
līmām, tad, ne vārda neieskusi, sāka likt tās uz
papietes.

— Ko jūs darāt? Tie ir paraugi! — es iesau-
cos. — Rit mums tie jānos uz lirdziniecības par-
vādi!

— Kādā pēraugi! — oficiante dusmīgi atbildēja. — Jūs domājat, es šeit šķērsdubas nepaņemu? Kuru gadu tas uz galdiem liekam!

Vinapārti pēkši iestājas klusums. Un es
skaidri saderīdzu, kā mana portfeli iedzīnkātes
lēdzen pēkši dēķinas, jo arī mūsu rūpnīca bija
nodomājusi tas rafti.

— ŠODĒIZ SĪVA MĒTEIKS, KA ES SĒNES
TĪROU DABOJIS.

M. Ogilvie

A. LA SUCCESSION

BALKI

(Please print legibly)

[illegible][illegible]

Lācis izsauca Bebru un pavēlēja uzbūvēt sargiem dzīvokli. Bet, lai būdina būtu silts un tīrs, samēķināja aploksni. Taču to redzē jaunus problēmas: darbiniekiem bija regulāri jāmekā ša alga. Lai jau- tāpūmu atstātinātu pamatīgi un kā nākas, Lācis pie- lāca vēl divas tūta vienības — kasieri un grāmat- vodu. Bet, lai būtu kāds, kas darbu norīkojumus raksta un padeidoti uzskaitē, Lācis atstāja darbu vadītāju. Mēbija vairs tikai priekšnieka. Lācis ap- spriedās ar Leovu, un pēc viņa ieteikuma iecēla par mēbju šūvnieku.

Tā nu kantoris strādāja vienu gadu, strādāja otru, līdz pienāca laiks izdarīt revīziju.

Pēc Latvijas atkarojuma revidēt kantori atbrauca Lapsa Sādēja Lapsa kantori vienu mānesi, sādēja gēru. Visus izdevumus saskaitīja, gēru gēro aktu sēdādēja.

Lauru aktu izslēdza un ieteica Lācim statusu samazināt. Karstori ilgi lauzīja galvas, gudroja un sprieda. Mdz beidzot nolēma svītrot šādu sarakstu: sargus, jo nekā sargājama vairs nebija. Bāļi jau sen bija satrupējuši.

SIX VARDEN

● 中国 1990 年 10 月 1 日

Je suis marié, je suis
un homme d'affaires.

bagno privato con ai giu-
cetti.

Stakeholderen sind wichtige
partner partnerschaften, hat die
sowohl als auch.

Labels should be shown —
cases — given value at market
prices.

— Tu min vaitis savoti pū-
nā. — Irvaitis viltūti patūti
lūnājam, lai būs mūs šovai
pūnā.

— LAKE KA TŪ KUPŪ. OIAH MOU WHAKAHI PĀHANGI HĀHĀHĀ!

* 1000000

Spurainas domas

«Automāšīnā «Volga» sēdējām mēs tikai divi — es un mans suns, citu cilvēku tur nebija.»

«Es šitu viņu ar birsti, bet viņš iespēra man ar kāju pa muguru un tad es ar birsti ielidoju otrā istabā.»

«Nekādu traucējumu manam motociklam nebija un tomēr motocikls pārlidoja pāri grāvim, tad uzkārs grāvja malā, bet beigās nostājās atkal uz kājām.»

«Ugunsdzēsēji malkas šķūnīti ļoti ātri nodzēsa, jo pēc dzēšanas nekas vairs nebija palicis pāri.»

«Es no katlu mājas paņēmu ūdeni un izmazgāju savu caurlaidi, kura nebija tīrīta jau veselu nedēļu.»

«Viņš lielās bailēs iekurbulēja Javu un taisījās laisties, bet es turēju viņu ciet aiz ragiem, lai neaizlaižas.»

«Tad pārbaudīju savu sūknī, bet arī tas nestrādāja, jo, kamēr gulēju, bija izgriezti drošinātāji.»

Norakstījis A. GUTMANIS

— HABAGA REMONTĒTĀJI, ATKAL VIŅUS PĀRSVIEZ UZ CITU OBJEKTU!

G. Vindelis

Dadzā svētdienas skola

Sarakstu pieri inspektors Vilberts Skrūstīkis ienāca zālē, kurā bija jānotiek kārtējai svētdienas skolas nodarbībai. Pie sienas viņš ieraudzīja vecu plakātu: «Ražas novākšanā dārga katra stunda, katra minūte». Skrūstīkis nopūtās un uzmeta klausītājiem dūsmīgu skatienu.

— Sakiet, — viņš jautāja, — kā jūs skatāties uz brangāku uzskodu?

— Vienmēr laipni! Dodiet tik šurpi! Labu mantu mēs nesmādejām! — skaļi sauca no zāles.

— Mjā, — inspektors norūca, — kas gan iebildīs pret gardu kumosu! Taču ko jūs esat darījuši, lai tads kumosu tiktu ne vien pašiem, bet arī citiem?

Zālē iestājās klusums.

— Nu jūs sēžat kā ūdeni mutē ieņēmuši, — Vilberts paraustīja plecus. — Bet visi taču zināt, kādi šoruden bija apstākļi. Zināt arī, ka mehanizatori bija vajadzīgāki nekā jebkad. Un, lūk, šajos apstākļos jūs...

— Jā, jā! Profams! — Viņu pārtrauca starpsaucieni. — Tikai nepārspīlējiet! Vai nu viena traktorista dēļ pasaule aizies bojā?

— Ak viena dēļ, jūs sakāt? Tādā gadījumā atļaušos nolasīt dažus statistikas datus. Dobeles rajons ir viens no labākajiem republikā. Tur netrūkst čaklu, prasmīgu mehanizatoru, kas prot izaudzēt un laika novākt visaugstākās ražas. Un tomēr pat šinī rajonā līdz pirmajam septembrim vadītāja tiesības par žūpošanu tika atņemtas piecdesmit četriem traktoristiem un trīsdesmit šoferiem! Kā jūs domājat, cik šo pienču dēļ zaudēts lauksaimniecības produktu?

Klausītāji nodūra galvas.

— Starp citu, — inspektors teica, — mūsu sta-

listika ir diezgan precīza. Tā sniedz zināšanas arī par atsevišķām saimniecībām. Kolhozā «Nākotne», piemēram, vadītāja tiesības atņemtas sešiem, bet administratīvi sodīts divdesmit viens mehanizators. Suvorova kolhozā vadītāja tiesības nodzēruši četri, bet administratīvi sodīti deviņi mehanizatori. Bērzes sovhozā attiecīgi astoņi un deviņpadsmit. Dobeles sovhozā — pieci un astoņi. Latvijas Lauksaimniecības tehnikas Dobeles rajona apvienībā septiņiem mehanizatoriem atņemtas vadītāja tiesības, bet administratīvi sodīti divdesmit divi...

Klusums zālē kļuva saspringts kā uzvilktā stīga. Un šajā klusumā sevišķi asi izskanēja Vilberta Skrūstīka balss:

— Sabiedrībai jāzina, kas ir tie plēguri, kuru kāre pēc lustīgas dzīvošanas maksāja mums ne vienu vien tonnu labības... Suvorova kolhoza traktorists Kušleiks!

— Es, — negribīgi atsauca viens no klausītājiem un mēģināja aizslēpties aiz priekšā sēdošo muguram.

— Jā, — ar uzsvaru sacīja inspektors, — jūsi! Tieši jūs kunga prātā nolēmt papraktizēties akrobātiskos vingrinājumos. Un tieši jūs apgāzāt traktoru, uzbraucis uz tilta ar vienu kāpurķēdī! Ja esat aizmirsis, varu atgādināt — tas notika jūlija beigās...

Klausītāju solos atskanēja kaut kas līdzīgs atvieglojuma nopūtām. Daudzi acīm redzot bija noprieduši, ka viņiem personīgi briesmas ir garām. Taču Skrūstīkis tūlīt izklīdināja šīs ilūzijas.

— Kolhoza «Rītausma» otra iecirkņa mehanizatori, — viņš teica, — deviņpadsmitajā augustā, kad ražas novākšana jau ritēja pilnā sparā, nolēma maz-

liet «destiprināties». Rezultātā traktorists Samauskis uzticēja traktoru pilsonim Ramonam, kuram nav vadītāja tiesību, un minētais dzīgīts ar visu ierauda kumeli un trim pasažieriem iztaisīja nelielu «salto» no Viļņu dzirnavu tilta...

Vēl viens klausītājs (acīmredzot — Samauskis) mēģināja paslēpties aiz citu mugurām. Bet Skrūstīkis vispirms lika viņam piecelties un tikai pēc tam turpināja:

— Lūdzu, nedomāji, ka apreibināto smadzeņu īpašniekus vīzināšanās kāre pārņēma tikai tad, kad viņu rīcībā ir traktors vai automobīlis. Nekā tam līdzīga! Arī lēnīgs kombains šo subjektu rokās dažkārt kļūst par nevaldāmu mustangu. Zebrenes sovhoza kombainieris Brivmanis, piemēram, iemanījās pavizināties ar kombainu un iebraukt grāvī...

Līdzīgus diždarbus Skrūstīkis uzskaitīja vēl labu laiku. Un, jo garāks kļuva uzskaitījums, jo vairāk izstiepās klausītāju sejas.

Beidzot inspektors nolēma sarunai pielikt punktu.

— Ja nemaldos, — viņš teica, — jūs pamazām sākat nojaust, ka zaudējumu atlīdzināšana un administratīvi sodi nebūt nav briesmīgāka no tā, kas jūs gaida. Daudz nepatīkamāks par jebkuru sodu taču ir darba biedru un sabiedrības nosodījums! Starp citu, — viņš piemētināja, — būtu labi, ja šo vienkāršo patiesību saprastu arī to saimniecību vadītāji, kuru nepietiekamā prasīguma dēļ tādi pārkāpumi vispār kļūvuši iespējami...

Protokollējis
A. LĪČIS

— DROŠS PALIEK DROŠS, BIEDRI DIREKTORI LABĀK PIEVĀKT, LAI CITUS MODEĻUS TIK STIPRI NEKRITIZĒ.

E. OŠS

«DADŽA» KONSULTĀCIJA

JAUTĀJUMS. Ar ko Rīgas kafejnīca «Sakta» var iezāgēt seviem apmeklētājiem?

ATBILDE. Ar tiši izrobtotiem nažiem, kurus jau 1970. gadā pēc Rīgas pilsētas Sabiedriskās ēdināšanas un tirdzniecības uzņēmumu pārvaldes rīkojuma vajadzēja izņemt no apgrozības.

JAUTĀJUMS. Ko pēdējos gados visgrūtāk dabūt Mazsalacā?

ATBILDE. Kopš pilsētā sākusies ūdensvada rekonstrukcija — tīru ūdeni.

JAUTĀJUMS. Vai ir liela atšķirība starp apvienības «Latvijas balzams» dzērieniem «Senču rūgtais» un «Senču rūgtais»?

ATBILDE. Ļoti liela. Tas taču uzreiz redzams.

JAUTĀJUMS. Uz kādu jautājumu Valmieras Sadzīves pakalpojumu kombināta meistari nu jau vairākus gadus nedod atbildi?

ATBILDE. Uz jautājumu: «Kur labo viņu pašu ražotos siltos zābakus, kuriem sabojājušies rāvējslēdzēji?»

JAUTĀJUMS. Vai Alojās ciema pārtikas preču veikālos vienmēr var dabūt pirmās nepieciešamības preces?

ATBILDE. Ja par pirmās nepieciešamības precēm uzskata dzērienus un papirosus, tad var.

JAUTĀJUMS. Kāpēc velas pieņemšanas punktā, kas atrodas Bīķernieku ielā 69, bieži valda nekārtība? Kāpēc darbinieces neuztraucas, ja viņām aizrāda, ka netīrie dvieļi mītājas turpat uz grīdas, bet netīrās ķemmes — turpat uz galdiem?

ATBILDE. Varbūt tāpēc, ka Bīķernieku ielā 69 atrodas nevis velas pieņemšanas punkts, bet gan frizētava.

DR. SINEPE

— ZOSU DŪNAS!
— NĒ, AUZU PĀRSLAS...

I. Melgailis

— TAM GAN IR SPEKS KAULOS!

T. DUBOVIČKOV

BEZ VĀRDIEM.

U. Melnaviķis

VISU MŪŽU ANALFABĒTS

I. SMIHIS
«Volksstimme», Vīne

— Es tiku uz augšu ar savu darbu, — vectēvs sacīja. — Es sāku ar «A», kā ikviens mūsu birojā, un izlauzos līdz «Z»! Tas ne katram bija pa spēkam!

Vectēvs bija lepns un priecīgs bez gala. Es priecājos līdz ar viņu, kaut gan dzirdēju šo stāstu jau neizskaidrojami. Es zināju to tik labi, ka pats būtu varējis uzņemties stāstītāja lomu.

— Tā bija laimīga diena, — vectēvs turpināja, — vislaimīgākā, visjaukākā manā dzīvē, kad es sāku strādāt firmā «Knudsens un Knudsens». Tā bija mana pirmā darba vieta. Vecais Knudsens mani izvadāja pa biroju, paskaidroja, ko no manis gaida, un uzbūra vilinošas nākotnes izredzes.

Kā šodien redzu kartotēkā

tumšajās metāla kastēs, uz kurām uzkrāsoti viens, paretam divi melni, stūraini burti. Viss alfabēts devīnpadsmit tumši zaļās kastēs.

«Vispirms jūs apstrādāsi «A»», Knudsens mani pamācīja. «Vēlāk, skatoties kā jums veiksies, «B» un «C». Taču šobrīd tik tālu mēs vēl neesam. Sākt ar mazumiņu nozīmē augstu kāpt. Viss alfabēts jums ir valā — ja vien busiet pietiekami dušīgi!»

«...ja vien busiet pietiekami dušīgi!» To viņš ar nolūku pateica, vecais Knudsens, lai mani uzkurbulētu. Un tas viņam izdevās.

Pie «A» es ilgi nepaliku. Pēc nepilna gada jau apstrādāju «B» un «C», kārtāju visu korespondenci, kas attiecās uz šiem burtiem, ik

reizes, protams, konsultēdams ar Knudseni kungu. Tā tas gāja aizvien tālāk. Trešajā gadā «E» un «F», tad «G», «H» — augstāk un augstāk pa alfabēta kāpnēm. Kolēģiem elpa aizrāvās, vērojot, kādā tempā es cīnos uz augšu.

Tie bija skarbi gadi. Par brīvo laiku nebija ko domāt. Dažkārt es atteicos pat no nedaudzajām brīvdienām, lai labāk sagatavotos nākošajam burtam. Sad un tad man tāmējās. «L» un «M» sasniegtu pirms laika, jo vīrs, kura pārzināja tie bija, nomira. «S» un «T» arī pārlēcu tā, paša iemesla dēļ, taču par visiem pārejiem burtiem man bija sīvi jācinās...

Vectēvs piekļuva un domīgu skatienu vērsis logā. Kad viņš stāstīja par savu kar-

jeru, viņa profilā iezīmējās kaut kas cēls, apgarots. Tādos brīžos arī man šķita, ka redzu zaļās kartotēkas kastēs un burtus, no kuriem katrs vectēvam bija pakāpiens.

— Kad man bija piecdesmit septiņi gadi, — vectēvs turpināja, — es beidzot sasniegzu savu mērķi — «V» un «Z»!

Vectēvs atkal aplūsa, viņa sejā rotājās apskaidrots smaids. Tad viņš nopūtās. — «V» un «Z», — viņš ar baidu alkārtāja. — līdz ar to es kļuvi par biroja šefu! Viss mūžs par vienu alfabētu!

— Tu tomēr to pieveici, — es teicu, lai apstiprinātu, ka ne viņš vien apbrīno šādu varoņdarbu.

— Es tomēr gribu būt godīgs. — viņš glaimots atsau-

NESANĀK

Līdz zvaniem tieši divdesmit divas minūtes. Melnrakstus — papīrgroza, rasetni — pie malas, rokasgrāmatu — atvilktnē. Viss sakārtots. Atlikušas vēl astoņpadsmit minūtes. Sežu, gaidu ... Septiņpadsmit ... piecpadsmit. Vecajam zēnam Einšteinam taisnība. Laiks ir relatīvs jēdziens: mājās skrien kā vējš, darbā velkas kā gliemezis ... septiņas ... sešas ... piecas ... Portfelis jau kreisajā rokā, bet no krēsla vēl necelos. Disciplīna! ...

Jūtu, manam plecām pieskaras roka. Atskatos. Jaunais grupas vadītājs. Pie mums viņš tikai otro nedēļu.

— Piedodiet! — saka. Tas un tas draudot palikt pustrātā. Izņēmuma kārtā vēlam šodien saraut un padarīt to un to.

«Kaut tevi jupis!» iekšēji pukojos, bet skaļi atbildu: — Ar mīlu prātu.

— Nu jauki, lieliski! — priekšnieks priecājas.

— Nekā jauka tur nav, — es saku, — Zināt, pievakarēs esmu gaužām izklaidīgs. Nepilnas stundas laika varu aprēķināt tā saputrot, ka viss birojs pēc tam šo putru neizstrēbs. Lietas labad mani no šī darba atbrīvojiet! Uziciet Gaigalam! Tam vienmēr skaidra galva un ass prāts. Nevaru ar viņu sacensties.

Redzu, priekšnieks tāds kā pārsteigts, kā izbrīnījies.

— Pateicos, — saka, — pateicos par tik retu, bet cildenu atklātību.

Kātoju uz savu ģimenes ligzdīnu. Ap sirdi gaiši, liksmi. Uzslava nav halva, uz zoba neltksi. Tomēr patikami: morāls stimulis!

Kaut kur esmu lasījis: dzīve atgādinot zebras ādu — aiz baltas svītras nākot melna. Mana dzīve arī līdzīga zebrai. Tiklīdz kļūstu pašapmierināts, bezrūpīgs, tūlīt ceļā nostājas ēna. Šoreiz tas ir namu pārvaldes aktivists. Smaida, mākslīgos zobus mirdzinādams.

— Re, cik jauki, ka satiku jūs!

Jums ir bērni, man mazbērni. Mēs te nolemam šūpoles sameistarot. Lai arī lūdzam naktī talkā — izrakst bedres un ielikt stabus.

«Pats nelabais man tevi uzsūtījis!» klusībā sodos.

— Ar mīlu prātu, — saku, — bet par nožēlu esmu garīgā darbā strādnieks. Darba laiks nenormēts. Steidzams uzdevums. Uzskodu, kas gādīsies pie rokas, un atpakaļ uz kantori. Līdz pusnaktij, varbūt vēl ilgāk. Piedodiet, nakamo reizi ... ar mīlu prātu.

Atveru durvis. Vecākais dēls tūdaļ klat ar neizprēkinātu uzdevumu.

«Tikai tava uzdevuma man trūka!» iekšējā balss sirdās.

— Ar mīlu prātu, — saku, — bet, jūs jau tagad piektajā klasē risināt ar integrāliem. Es tos esmu aizmīrsis.

— Kā tad tā, — mūsu vīrietiskajā sarunā ieaucas sieva. — Tu taču esi konstruktors! Tu taču mācījies ...

— Nu un tad? — es iekaistu.

— Tavš miulītis nupat — tikko vakar — macījās, bet šodien ne bū, ne bē. Es kā nekā esmu par divdesmit diviem gadiem vecāks. Un vispār, man no taviem ēdieniem jau uzņākusi neiroze vai skleroze. Un varbūt, velns zina, kas vēl ...

Te nu, protams, melnā svītra kļūst jo sevišķi plata. Ar brēcieniem, vainamān un visdažādākajiem pārmetumiem. Par laimi, iezvanās telefons.

Nolicis klausuli, kļūstu omulīgāks. Sāk iezīmēt gaisā svītra.

— Pietiek, koncerta programma beigusies. Dod kaut ko uzkost un ejam celt mūsu kultūras līmeni! Gaigalam iet zudumā divas biļetes uz opereti. Kolēģis jāglābj. Man tāds raksturs. Nekad nevienai bedrē nepametišu. Tikai es iešu pa priekšu ar portfeli rokā. Lai izskatās, ka steidzos uz darbu. Tur tie šūpolu būvētāji ... neērti. Satiksimies pārtikas veikālā ...

Sieviete atgādina turku valodu: viņu arī grūti saprast. Sievair nez

kāpēc spuras gaisā. Brēc — mums nekas neesot tā kā citiem cilvēkiem. Neiešot viņa uz teātri, turklāt vēl paslepis. Es viņai mājā tādas izrādes sarīkoju, kādas pat operetē nevarot noskatīties.

— Ja tā, tad tā, palikšu es tas cietējs, — ar uzvaru saku un aizcērtu durvis.

Gaigala sieva arī izrādās ērkšķaina.

— Aha, tātad mans maizes devējs strādā virsstundas? Tā, tā! Ja nu tur viss tā deg un liesmo, kāpēc tad jūs nepiedalāties tānī dzēšanā?

«Ak tu sātans brunčos!» brēc mana iekšējā balss.

— Ar mīlu prātu būtu tur, bet man neuzlicēja. Tur vajadzīga gaiša galva, — taisnojos.

— Nepūtiet nu miglinu! Visi vīrieši vienādi. Slēpj cits cita grēcinus. Es jau dzirdēju, ka pie jums tur tās rasētājas esot kā speciāli atlasītas ...

— Kāda nu kuram gaume. Bet ko jūs ar to gribat teikt?

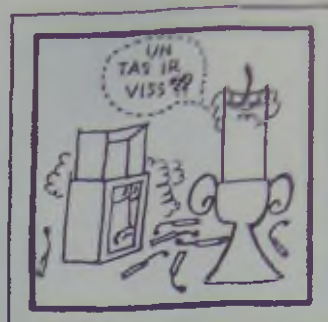
— To, ka jums neizdevās apvest mani ap stūri. Biļetes ievajadzējās nevis jums, bet manam vīram. Nolemī ar kādu no daļāvam aizšmaukt uz teātri.

— Kāpēc jūs tā domājat?

— Tāpēc, ka nošāvēt buku! Visu neapbrēkinājāt. Ja tiešam gribētu iet uz teātri, jūs būtu ieradies bez portfela un ar sievu. Bet pats redzat, ka iznācis otrādi ...

To teikusi, Gaigala laulene paker abas biļetes un saplēš sīkās drīskās.

Dodos uz mājas pusi. Spuldzes it kā lej gaisu, neons it kā laistās, bet ap sirdi melnā svītra un mājās gaida gluži tas pats. Un arī ritu darbā uz kaut ko gaišu nav vērts cerēt. Nez kāpēc man tā neveicas? Es taču vienmēr un visiem ar mīlu prātu, bet allažin kaut kā nesanāk. Neparko nesanāk ...

Ludis

Ludis

Ludis

M. ARĀJS

L. Bērziņš

Reizē ir un nav

cās. — Kaut arī «V» un «Z» vainagoja manu karjeru, tos apstrādāt nebija grūtāk ka visus iepriekšējos burtus. Bet, lai būtu kā būdams, strādāt pie «V» un «Z» nozīmēja baudīt saimnieka īpašu labvēlību.

Stāsts jau daudzkārt bija dzirdēts, tādēļ es zināju turpmāko: kā viņš pārspējis un pieveicis sāncensības, cik gadu ziedojis katram burtam.

Taču notika gluži kas cits. Vectēvs negaidot trieca dūrī galdā. Es uzsprāgu stāvus.

— Bet, vectēv!

— Viņš apveda mani ap stūri, tas vecais Knudsens! — vectēvs iekliedzās.

— Kā tā — apveda ap stūri?

— Es šito stāstu atkārtāju jau nez kuru reizi, — vec-

tēvs hēra kā no ložmetēja. — Gan tev, gan citiem, un visiem klausījās, tikai es, izrādās, ne. Nupat tikai apjēdu, ko Knudsens ar savu uzskurbulēšanu izdarīja. Uzvilka mani kā rotallietu un palaida, lai es, centības pārpilns, visu pasauli aizmīrēdams, skrienu tā, kā viņš grib.

— Bet, bet ko tad tu tādu aizmīrsi? — es nesapratu.

— Arī to jau esmu aizmīrsis! — vectēvs iekarsis kliekda. — Varbūt grāmatas! Vai teātri! Vai vēl ko citu! Bija šis tas, kas mani interesēja, pirms Knudsens man iecirta piešūšanas. Ak kungs, patiesi esmu piemīrsis, kas istā tas bija!

— Un kaut arī tā, — es mīrinādams sacīju, — tu pie Knudsenā pelnīji pamatīgu naudu. Tas ir galvenais.

— Nav vis! — vectēvs dusmīgi atcirta. — Tik tiešām, manu zēn, — viņš turpināja, — tas nav svarīgākais! Es sāku domāt, ka tas, ko aizmīrsu, bija tas nozīmīgākais. Esi gudrāks par mani, nelauj sevi pārāk uzskurbulēt!

Es vēroju vectēvu, ironiski smīnēdams. Man šķita, es zinu, uz ko viņš tēme. Viņš baidījās, ka es tikšu tālāk par viņu un labais padoms nelaut sevī uzkurbulēt bija tikai maskēšanās. Nav noliedzams, ka tas bija visai rafinēts mēģinājums. Es pakratīju galvu.

— Dari, kā zini, manu zēn, — vectēvs rezignēti nolēica. — Gan pats redzēsi.

Kopš tas reizes viņš vairs nekad nestāstīja par «Knudsenu un Knudsenu».

Parasti cilvēka domu gājienš pēc savas loģiskās uzbūves ir šāds: «lešu sēnēs. Ja sēnes būs, es tās atradīšu. Ja nebūs, atgriezīšos mājās ar tukšu grozu.»

Tomēr dzīve pierādījusi, ka iespējami arī citi domu gājieni. Tiesa, visai retos gadījumos. Tāpēc tie pelna īpašu uzmanību.

Viļciema padomju saimniecības vadītāji, piemēram, ne vienmēr ievēro likumus un instrukcijas.

— Lūdzam neaizmirst un atgādināt, — viņiem ne reizi vien pacietīgi skaidroja prokuratūras darbinieki, — ka likumi jāievēro ...

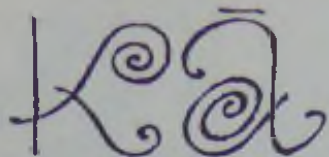
— Paši zinām, kas jāievēro un kas ļaizams gar ausīm! — skanēja lepnā atbilde.

Beigu beigās visdažādākā žanra likumu pārkāpumu sakrāšanās bagātīgs pūrs. Prokuratūra uzrakstīja vēstuli Lauksaimniecības pārvaldei. Pārvalde atbildēja: «...Viļciema padomju saimniecības direktoram par regulāru likumu neievērošanu izteikts aizrādījums.»

Aizrādījums, kā zināms, ir sods, un sodus uzliek ar pavēlēm. Taču Lauksaimniecības pārvaldes pavēļu grāmata šajā ziņā ir noslēpumaina kā Galaktika. Ne tur ziņas, ne mīņas, ka tās aizrādījums izteikts.

Tāled — sods it kā būtu un tai pašā laikā it kā nebūtu. Kā tas iespējams? Par to zinātnieki vēl šodien nav tikusi skaidrībā ...

A. KNIEDRA

mīlēt savus tuvākos

tuviniekus

NO «MĪLESTĪBAS ROKASGRĀMATAS»

Vislabāk mēs mīlam savus tuvākos tuviniekus tad, ja nemitīgi radām viņiem iespējas šo mīlestību apliecināt. Mūsu tuvākajiem tuviniekiem katrā diennakts mirkli ir jābūt, ka viņi mums ir vajadzīgi, ka bez viņiem mēs nevaram iztikt pat visnecīgākajās lietās, un nav svarīgi, vai tas tiešām tā ir. Tikai iespēja kalpot mums, nest upurus, sagādāt mums prieku var pārliecināt mūsu tuvākos tuviniekus par mūsu mīlestību.

1. Ja mūsu ģimene nav liela (piem., sieva un viens bērns), izdomāt tai dažādas iespējas mīlestības apliecināšanai var bez īpašām grūtībām. Šai gadījumā vislabākā ir vienkāršā pienākumu sadales:

- bērns — tira apavus, pasniedz čības, atnes avizes un cigaretes, izber pelnus no pelnu trauka, skrien uz veikalu pēc atspirdzinošiem dzērieniem, mazgā dārzeņus, mēlo pa telefonu, ka tētis nav mājās, apsedz vīpu ar segu pēcpusdienas snaudiena laikā;

- sieva — dara visu pārējo.

2. Ja ģimene ir liela (piem., sieva, sievas māsa, trīs bērni, sievas māte), lieta kļūst sarežģītāka. Šādā gadījumā mēs izdomājam iespējas mīlestības apliecināšanai ar tādu aprēķinu, lai visi mājnieki būtu apmierināti vienādā mērā, vai arī, ja mums nav visai bagāta iztēle, sastādām sarakstu, sadalot pienākumus vienmērīgi un secīgi starp visiem ģimenes locekļiem.

Polijā būs grūti atrast cilvēku, kurā nebūtu kaut vai dzirdējis Ježiņa Vitlīna vārdu. Ar savdabīgu talantu apveltītais Varšavas satīriķis šo popularitāti iemantojis ar «Rokasgrāmatu» sēriju, ko uzskata par mūsdienu poļu sadzīves humoristisku enciklopēdiju. Šovasar Ježiņa Vitlīns savu atvaļinājumu pavadīja Dubultos, un «Dadža» bibliotēka ieguva vatrakas viņa grāmatas. Mūsu lasītājiem vērtīšanai sniedzam dažus fragmentus no «Mīlestības rokasgrāmatas», kuras priekšvārdā autors raksta:

«Katrā spēlē, vienai, vai to rīko vec-tēvs, vecmāmiņa un mazbērns, vai arī šefs, reorganizējot oficiantu darbu, ir savi noteikumi un robežas. Šī grāmatiņa necenšas nevienu pārliecināt, nedz arī kādam iestā-tīt, ka šai pasaulei ir lietas, kas nepakļau-jas nekādiem noteikumiem, vai arī tādas, kam nav robežu. Ja tāda veida lietas — pēc autora pārliecības — būtu, nebūtu šīs grāmatiņas.»

Ja mums ir spēris attīstīta iztēle, iespējams apliecināt mīlestību sadalām šādi:

- pirmais bērns — veic bērna pienākumus pirmo pusi (mazās ģimenes variants, pirmās punkts);

- otrais bērns — veic bērna pienākumus otro pusi (mazās ģimenes variants, pirmās punkts);

- trešais bērns — uzņemas daļu sievas pienākumu, piem., aiziet uz aptieku, nodot veļas mazgātavā un izņemt tēta veļu, aizskriet līdz veikalam, ja tētim pekšņi kaut kā sagribēties, utt.;

- sievas māsa — uzņemas daļu sievas pienākumu, turklāt, ja tā ir daļa, ko vīram garantē likums, tad ģimenes miera un saskanas labad pilda tos tā, lai tad, kad sievas nav mājās;

- sievasmāte — uzņemas mīlestības apliecinājumus, kuras katrā konkrētajā brīdī atzīst par piemērotiem;

- sieva — dara visu pārējo.

Bez šaubām, mīlestības apliecinājumu vienkāršās sadales gadījumā pēc lielas ģimenes variānta, un, ja mums ir spēris iztēle, katram mūsu radgabalam vēl paliek brīvs laiks. To aizpildām ar papildu apliecinājumiem, ko izdomājam katram atsevišķam gadījumam īpaši.

Tai gadījumā, ja mums iztēles nav, sastādām ļoti vienkāršu grafiku, kurā redzams, kam, kad un kas jādara.

KĀ MĪLĒT GARLAIKOŠANU

Ne katram, kas mīl citus garlaikot, ir iespējams to darīt oficiāli, legāli, katru dienu un ar lielu klausītāju skaitu. Ne katram izdodas kļūt par pasniedzēju vai vismaz par lektoru. Ja liktenis mums šai ziņā nav smaidījis, kurnēt par to nevajag — garlaikot citus varam vienmēr, neatkarīgi no tā, kas esam un kādu darbu strādājam, tikai mazākā apjomā.

Garlaikošanu veicam divējādi: ar aprēķinu vai savtīgi un bez aprēķina vai mākslinieciski.

Garlaikošana ar aprēķinu vai savtīga garlaikošana, ievērojot tās iero-

meitene, kuru garlaikojam, lai iegūtu viņas atsaucību, var atsaukties, iekams esam, kā nākas, garlaikošanā izvērsušies. Tas neizbēgami sagādā vilšanos un izraisā neapmierinātības sajūtu. Savukārt dzīvokļu pārvaide, kuru garlaikojam ar lūgumiem piešķirt lielāku apdzīvojamo platību, var nekādi nedot manīt, ka to garlaikojam, taču arī šai gadījumā mūs gaida neizbēgama vilšanās.

Toties gluži citādi veicas, kad garlaikojam bez aprēķina vai mākslinieciski. Lai gūtu pilnīgu apmierinājumu, šai gadījumā vispirms izraugāmies piemērotu sabiedrību. Tā var sastāvēt no vienas personas vai vairākām; svarīgi, lai šī sabiedrība būtu nosodīta vismaz vairākas stundas būt kopā ar mums (tālsatiksmes vilciena kupeja, tūristu bāze kalnos, ko lavīna vai akmeņu nogrūvums izolējis no pārējās pasaules, vakars restorānā, par ko katrs dalībnieks jau iepriekš samaksājis un kompānijas nedzērāju daļa ir cieši apņēmusies nosēdēt pie galda līdz beigām utt.). Ne mazāk svarīgi arī izvēlēties tematu, kas varētu attiecīgajā brīdī sabiedrību interesēt vismazāk. Tā, piemēram, vecāku dāmu sabiedrībā par garlaikošanas tematu nekad neizvēlēsim slimības, jo šis temats viņas noteikti reinterēs, tāpēc runāsim par kibērnētiku. Jaunu dāmu sabiedrībā šo pašu iemeslu dēļ par garlaikošanas tematu nekad neizvēlēsimies modes, bet sējumu kopšanu. Jauktā

sabiedrībā, piemēram, groziņu vakarā, nesāksim runāt par to, cik labi izdevās tāds sarīkojums pirms gada vai arī kas ar ko šovakar ies mājās. Runāsim vienīgi par vecu rok-rakstu restaurēšanas metodēm. Ja

diem, kuri mokās ar hronisku bezmiegu. Reizumis tomēr gadās, ka pretēji mūsu iecerei klātesošie ar

bežoto raksturu, lielu apmierinājumu sagādāt nevar, toties mums pašiem var ļoti kaitēt. Piemēram,

kāds klausītājs jau pēc dažiem mūsu izklāstījuma teikumiem nožāvās, tā ir droša zīme, ka tematu esam izraudzījušies pareizi. Īpaši labvēlīgos apstākļos panākam visu klātesošo klausītāju zāvēšanas jau pēc desmit, piecpadsmit teikumiem. Pēc divdesmit pieciem teikumiem pirmajam upurim jau ir jāaizmieg. Pēc četrdesmit teikumiem, ja tikai prasmīgi turpinām monologu, nelau-jot sevi partraukt, jo tas novicina beigu efektu, — jāaizmieg pat tā-

lielu jo lielu uzmanību seko mūsu stāstījumam. Tad, tiklīdz esam par to pārliecinājušies, nekavējoties izmantojam dažus vienkāršus panākumus, kas pilnīgi iznīcina jebkādu interesi. Pazaudejam stāstījuma pavedienu, mainām tematu, izvēloties tādu, kas klātesošos nevar interesēt, partraucam stāstījumu ar nevajadzīgām pauzēm, kas neko neizsaka, sākam stostīties utt. Ja nu tomēr pēc brīža noskaidrotos, ka klausītāju interesi iznīcināt neizdo-das pat ar šiem panākumiem, va-ram būt droši, ka esam nokļuvaši pie cilvēkiem, kas, tāpat kā mēs, mīl garlaikot citus un ar lielu uz-manību studē mūsu pieredzi.

PULERA JAUNAIS BUSINESS

esen ASV senāts apsprieda likumu, a nolūks — kontrolēt tirdzniecību ar jamajiem ieročiem. Lai gan šaudišanas nītājiem likumprojekta apspriešanas kā izdevās apspiest visus kaut cik noētnus mēģinājumus ieviest šaujamo roču registrēšanu, dažī preses komentēji uzskata, ka senatoriem tādu likumu ispār nevajadzējis pieņemt.

Kad senāts jauno likumu tomēr bija pieņēmis, man piezvanīja Bromlijs Pulers un paziņoja, ka viņam esot svarīgs priekšlikums biznesa jautājumos. Satikāties bārā revolvera šāviena attālumā no Merilendas.

— Ir viena kolosāla ideja, — mans draugs teica. — Šķiet, pienācis laiks uzskākt biznesu «Revolveru noma — tikai pie Pulera».

— Kāpēc? — es jautāju.

— Mūsu zemē ļoti daudz cilvēku izmanto ieročus tikai pāris reizes gadā. Tad nu mēs apgādāsim viņus ar revolveriem uz dažām dienām. Padomā, cik naudas viņi tādējādi ietaupīs!

— Ļoti saprātīgi, — es biju vienis prātis.

— Teiksim, puisis brauc šurp no tālienes un viņam negribas vazāt līdzī revolveri. Viņš to paņem pie mums un, kad lieta ir darīta, atdod atpakaļ.

— Var atklāt nomas punktus tieši pie benzīna tankiem! — es iesaucos.

— Protams! Un pilsētās organizēt veselus arsenālus, kur būtu dabūjami ieroči, kas tik nepieciešami konfliktu gadījumos.

— Jā, daudziem nebūtu nekas pretī, ja ķildas laikā viņiem būtu pie rokas kāds šaujamais.

— Pareizi. Sacīsim, greizsirdīgam viēram rodas aizdomas, ka viņa sieva kāds apciemo. Viņš iznomā revolveri un ielaužas savā dzīvoklī. Ja sieva ir viena, vīra

zaudējumi kā nekā būs daudz mazāki par astoņdesmit dolāriem, kas jāiztērē revolvera iegādei.

— Neaizmirsti bērņus, kas mīl spēlēt karu. Viņi var savākt naudu un uz dažām stundām iznomāt revolveri, — es teicu.

— Kā rāda pieprasījuma pētījumi, ne mazums bērņū sūdzas, ka vecāki viņus neklausot. Ja viņiem būtu ieroči, tā viņi uzskata, saprašanās ar vecākiem būtu panākama daudz vieglāk.

— Jā, mūsu biznesam ir lielas izredzes, — es teicu. — Cik tu domā ņemt par ieroču nomāšanu?

— Maksu ņemsim par stundām, dienām un nedēļām plus desmit procenti par katru izšautu lodi. Mums krājumā būs tikai pašu jaunāko modeļu revolveri. Ja ierocis nebūs darbojies mūsu vainas dēļ, mēs to apmainīsim pilnīgi par velti.

— Daudziem tas būs sapņa piepildījums, — es teicu.

— Mūsu klienti paņemto ieroci varēs atdot atpakaļ arī citā pilsētā. Piemēram, jūs paņemat revolveri mūsu nomas punktā Čikāgā, bet gribat to izmantot Soltleiksitijā. Papildu maksu par to mēs neprasisim...

— Bet kāpēc tu līdz šim kavēies realizēt šo ideju?

— Gribēju vispirms noskaidrot, kā būs ar ieroču pārdošanas kontroli. Es baidījos ieguldīt naudu, kamēr nepārliecinājos, ka mans bizness neizputēs.

— Es labprāt gribētu sev vienu nomas punktu pie lidlauka, — izteicu savu vēlēšanos.

— Ellīgi ienesīga vieta! Tu sarasūsi veselu bagātību, iznomādams ierocus tiem, kas grib nolaupīt lidmašīnas.

(No žurn. «Za Rubežom»)

BEZ VĀRDIEM.

U. Meļavilks

Franču humors

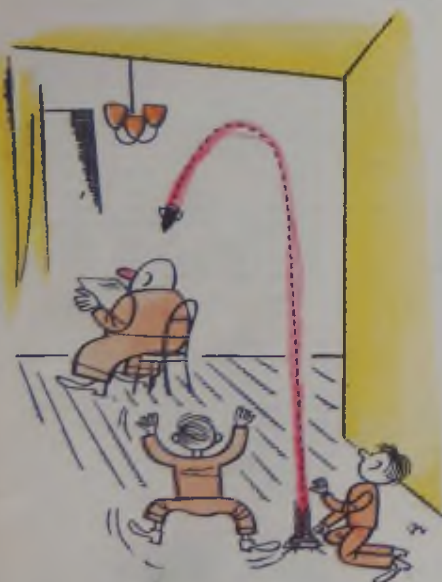
Firmas direktors, sapulcinājis savus darbiniekus, sacīja:
— Kungļ! Pēc dažām dienām būs mūsu firmas divdesmit piecu gadu jubileja. Gaidu lerosinājumus. Bet levērojiēt: jubileja nedrīkst maksāt ne santīma, par to jārunā visai zemei un tai jāsigādā darbiniekiem milzīgs prieks.

Pēc brīža zālē atskanēja balss:

— Man ir lerosinājums!

— Lūdzu.

— Ieteicu jums, mesjē, nolekt no Eifeja torņa. Tas nemaksās ne santīma. Par to runās visa Francija. Bet, kas attiecas uz darbinieku prieku, tas būs patiešām milzīgs.

— URĀ! MŪSU RAKETE TOLIT SASNIEGS MĒNESI!

I. Melgailis

A. ALĒ,
Francija

TĀ VIŅI TEICA

«Tur kaut kas ir,» allaž teica mūsu mērs, kad nespēja kaut ko saprast.

«Man šķiet, abiem ir taisnība,» teica mākslas zinātnieks par diviem citiem mākslas zinātniekiem, no kuriem viens apgalvoja, ka melns esot melns, bet otrs — ka melns esot balts.

«Ko viņi varēja iesākt viens pret trim!» teica atraitne, kuras vīrs bija nomiris pēc triju Parīzes labāko ārstu konsilija.

«Nekad neatliec uz rītdienu to, ko vari izdarīt šodien,» teica kāds mesjē, skriedams pa ielu un meklēdams tuseleti.

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Pēdējos gados Amerikas Savienotajās Valstīs strauji audzis šķirtu laulību skaits. Šo apstākli veikli izmanto biznesmeņi, kas laiduši pārdošanā apsveikuma kartes ar novēlējumu: «Laimīgu šķiršanos!»

Amerikāņu profesionālais bokseris Bils Voterss plāno taisīt karjeru abu savu krustmāšu vadībā. Viena krustmāte rūpēsies par Bila finansēm, otra kontrolēs trenera darbu.

Angļu arhitekta Sema Vaita sieva panāca laulības šķiršanu. Savā iesniegumā tiesai viņa rakstīja: «Es nevaru dzīvot mājā, kas būvēta tikai no stikla.»

Kādā Ņujorkas kinoteātra kasē kopā ar biļeti var saņemt arī sūkli, jo filmas, ko tur demonstrē, ir tik aiz-

kustinošas, ka ar mutautiņu vien daudziem skatītājiem nepietiek.

ASV pilsonis Pats Leve apprecēja savas pirmās sievas māsu. Šo rīcību viņš motivēja ar vārdiem: — Gribu paturēt sievasmāti.

Kādā Meksikas laikrakstā bija ievietots šāds sludinājums: «Pārdo-

dams papagailis. Viņš runā tik tekoši, ka par cenu var vienoties ar viņu pašu.»

Kādā Stokholmas laikrakstā ievietots šāds sludinājums: «Meklēju meiteni, kas teicami prot mājaimniecības darbus un spētu manam vīram

pateikt savas domas par viņu, neaizskarot vecā brunču mednieka pasieciņu.»

Kādā alus festivālā Francijas un Šveices pierobežā 30 gadus vecais Šarls Muasonjē uzstādīja rekordu

desu āšanā. Viņš 15 minūtēs norija 3,31 m desas. Žurnālistiem Šarls paskaidroja:

— Darišu visu iespējamo, lai tālāk attīstītu savu talantu.

Alabamas štatā [ASV] misters Bils Keivuds ierīko izpriecu parku "Holyland" [«Svētā zeme»]. Savu pasākumu Keivuds reklamē šādiem vārdiem: «Jūs varēsiet uzkāpt Bābeles torni, noglāstīt dzīvniekus Noasa šķiristā, atpūsties valzivs vēderā, kur kādreiz pabija Jonaas. Jūs varēsiet apmeklēt debesis un eļli, lai pēc tam atkal atgrieztos šajā bēdu un asaru ielejā. Un tas viss tikai par 6 dolāriem.»

ASV armijas rekrūšiem Kentuki štatā izsniedz veidlapas, kurās, starp citu, ir šāds jautājums: «Vai jūs piedalījāties krievu un japāņu karā 1904.—1905. gadā?»

Kāds amerikāņu vidusskolas abiturients, kurš vēlējās iestāties medicīnas fakultātes ķirurģijas nodaļā, uz jautājumu par priekšzināšanām nākamajā specialitātē atbildēja šādi: — Esmu apzāģējis kokus.

Protestantisko teroristu vadība Ziemeļīrijā nākusi klajā ar šādu lozungu: «Katoļi ir jāpārmāca tā, lai pat pēc 100 gadiem viņu mazzērnī bez protestantu atļaujas neiedrošinātos elpot».

Rietumvācijas prese ir publicējusi šādu informāciju:

«Pēc ilgāka bez darba vadīta laika 36 g. v. profesoram Džordžo Lenam ir izdevies atrast darbu — viņš strādā par mēbeļu saņotāju. — Beidzot man ir sajūta, ka esmu kādam vajadzīgs, — profesors teica.

Bavārijas [VFR] tautskolās fizikultūras skolotājiem vīriešiem ir aizliegts sākot ar 3. klasi, mācīt vingrošanu meitenēm. Obernburgas skolā vingrošanas skolotāju sievieti atrast nevarēja, tāpēc pieņēma darbā kādu drēbnieku.

Savu rīcību skolas vadība motivēja šādi:

— Viņš gan ir vīrietis, taču nav fizikultūras skolotājs.

PA „DADŽA” MATERIĀLU PĒDĀM

— Vai tu neatļauies mazliet par daudz, dēls! Mēs visi — pulkvedis Faringtons, majors Stārs, kapteinis Trūlavs, leitnants Kāsis un es pats, visi vecāki un vairāk pieredzējuši par tevi, uzskatām, ka karš ir ļoti tikumiska lieta.

“The New Yorker”, Parīze

Š. g. 16. numurā «Dadzis» drusiņš pabakstīja Laidzes sovhoztehnikuma sesto govju novietni, kur izslaukumi bija nepatīkami zemi. Talsu rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. Bāns paskaidro, ka sovhoztehnikuma direktora vietniekam un galvenajam zootehnikim par pieļautajām nekārtībām esot izteikti rāieni.

X

17. numurā «Dadzis» publicēja sovhoza «Barkava» šolera vēstuli. Viņi sūdzējās, ka Rīgas Kombinētās lopbarības ražošanas apvienība no automašīnām pārāk lēni izkraujot zāles miltus.

Sagādes ministra vietnieks b. Straume šajās nekārtībās vaino apvienības darbiniekus, kas dažkārt slikti organizē izkrašanu, un arī sovhozu «Barkava», jo zāles milti tikusi sūlīti, neievērojot saslādāto grafiku.

Lai trūkumus novērstu, esot sarakstīta kopēja apspriede, kurā piedalījušies Rīgas Kombinētās lopbarības ražošanas apvienības un sovhoza «Barkava» pārstāvji. Sapulces dalībnieki vienojušies par konkrētiem pasākumiem zāles milu piegādes un izkraušanas uzlabošanā.

— Vai Hesa, ka Gželjaks valkājot parūku!
— Mati ir īsti. Tikai galva nav īsta.

ĀRZEMJU HUMORS

ARENA
NEW YORKER
NOIR ET BLANC
PAESE SERA
PAVLIHA
RECORD
SZPILKI

— Esam saņēmuši ziņojumu, ka jūs nelietojot mūsu firmas veļas mazgājamo pulveri!

Bez vārd

— Kurp tu gribi iet!

— Tas ir pats jaunākais mans darbs: piemineklis divdesmitajam gadsimtam.

Bez vārdiem.

— Kāpēc visi kliež: «Darbu, darbu!»? Es neesmu strādājis nevienu dienu, bet klusēju.

— Ja tu man vēlreiz prasīsi, kas šodien pusdienās, būs slikti!

— Viens no ritenbraucējiem cenšas atrauties. Pārējā grupa nekeļējoties cenšas viņu panākt...

— Vecums vidējs, izglītība vidēja, sasniegumi viduvēji, ienākumi viduvēji... viduvēji... viduvēji! Lūk, kas tu esi!

Журнал
«Дадзис»
(«Дардзис»)
Выходит 2 раза в месяц
на латышском языке
№ 22 (387). 1972

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Eteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, M. Līmane (atb. sekretāre), L. Līvīcs (galv. red. vietnieks), V. Mihailova, H. Rukšāns, E. Rušmāns (māksl. redaktors). Tehniskais redaktors A. Garančs. Izdevējs LKP CK, Laikrakstu un žurnālu izdevniecība. Laikraksta «Cīņai» izdevums. Redakcijas adrese: Rīga, Vaļņu ielā 2, tālruni atb. sekretāram 22-07-61, vēstulju nodaļai 21-32-20. Iespējamā Latvijas PSR Ministru Padomes Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu izdevniecības lietu komitejas Rīgas Paraugtipogrāfija Vairības galvā 13. Materiāli nodoti saņemšanai 1972. gada 19. oktobrī. Pieņemti iesniegumi 1972. gada 1. novembrī, 27.00045 Pašūl. Nr. 4307. Papīra formāts 70x108/8, 3,67 lrd. Iekārtas: 28 uzsk. Iespējamais tirāžs: 60.000 eks. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

Mēdā savu piekļītību sapulcē Rietumvācijas kristīgo demokrātu līderis Barclais paziņoja, ka nedrīkst ļaut aizmirstībai atmiņas par vācu garu apgabalos uz austrumiem no Oderas.

LAIBRAKSTU ZIŅA

77129

ARHĪVS 25 KOP

Bonnas garu saucējs.

E. 071

